

Було собі малесеньке дівчатко,
Спокійне й ніжне, наче янголя.
Любили надзвичайно те дитятко:
"Яке потішне, лагідне маля!"
Вона росла, навчалась щохвилини,
Та все ж такою щирою була.
І в соціальні різні павутини
Не затягнули, вірною була
Собі, та якось, в ній з'явилась сила,
Така могутня, янська, вогняна.
Цього дорога у житті навчила,
Що вирвами чомусь її вела.
В один момент та пані зрозуміла,
Що більше, ніж під силу - не дають,
В черговій ситуації не зблідла,
А мовила: "Я всеодно встаю..."
І за уроки долі, за зигзаги,
Сказала так: "Спасибі, небеса!
Дай, Боже, мені більшої наснаги,
То всоте буду знову воскресать!"
З твоєї чаші тільки тобі пити,
Бо з кожним "джебом" більш міцним стаєш,
І що не може тіло твоє вбити -
Дарує справжню силу, що без меж.